

Веднажъ моето куче бѣше въ следитѣ на единъ хитрецъ, който много пжти ми бѣ убѣгвалъ. И сега той се пакъ спаси, като прескочи рѣчицата въ голѣмия долъ и хукна изъ гората, а кучето остана да лае по брѣга на рѣката.

Челъ бѣхъ нѣкжде, че единъ заекъ, който много пжти избѣгвалъ и на кучета, и на ловци, билъ подгоненъ отъ цѣло стадо кучета. По това време по пжтя се зададо едно магаре натоварено съ два коша пълни съ зайци и другъ дивечъ. Следъ магарето лениво вървѣлъ стопанинътъ му. Заstraшениятъ заекъ съобрази, че вече приближава последниятъ мучасъ и съ единъ скокъ се метналъ въ единъ отъ кошоветѣ и се свилъ тамъ между своитѣ мъртви братя. Кучетата нападнали магарето. Стопанинътъ съ тояга и ловцитѣ съ камшици ги разпрѣснали. Когато всичко се успокоило и опасността преминала, заекътъ скочилъ отъ коша на земята за голѣмъ страхъ на човѣка, който помислилъ, че зайцитѣ оживѣватъ. Тѣ, зайковитѣ сж много, деца, ами стига за сега, че закъснѣхме. Я вижте и хорото се вече разпрѣсна. Хайде до виждане Другъ пжтъ пакъ.

Н. Зидаровъ

КОКИЧЕТА

Палави снѣжинки
плахо замигаха,
въ слънчовитѣ двори
искри заиграха.

Не мина се много,
лжчъ игривъ праметна
ледени дувари
и край порти свѣтна.

Лекичко отъ вѣнка
той ги поотвори
и на Слънчо златенъ
сладко проговори:

— Слънчо, господарю,
я стани веднага,
азъ врати отворихъ,
ти вземи кривака.

Слънчова усмивка
ги навѣнъ повърна
и въ кокичета ги
бѣлички обърна.

Двама да прогонимъ
облаци заспали,
ще ги прѣснемъ като
стадо безъ овчари. —

Слънчо се надигна,
праметна кривака,
излѣзна навѣнка
съсъ усмивка блага.

И стада несретни —
облаци заспали,
лжчъ игривъ подкара
въ слънчови кошари.

А снѣжинки бѣли
Слънчо не видѣли,
сълзи отронила
въ дѣнъ земя се скриха.

Дим. Андреевъ

Абонати за „Свѣтулка“ се записватъ презъ цѣлата учебна година. Абонамента изпращайте по чекова пощен. смѣтка № 77 0

Редакторъ: Александъръ Спасовъ Майски, ул. „Раковски“ 187, тел. 2-39-22.